

Prædiken til Fastelavn

Matt. 3, 13-17

Ja, sandheds Ånd! forvis os på, at også vi er af Gud Faders små!

Da Jesus var stået op af vandet, døbte Johannes Døberen aldrig mere. Det gav simpelthen ikke længere mening. For Johannes' dåb havde jo været en måde, hvorpå mennesker over for sig selv og andre viste, at de var parate til at møde Gud. Intet mindre. For Gud – det havde Johannes Døberen nemlig forkyndt – var på vej. For at holde dom over jorden, for endegyldigt at skille de gudfrygtige og retfærdige fra de vantro og uretfærdige og føre de rette troende ind i Guds rige. Men da Jesus så kom, viste Guds rige sig at være noget andet. Guds søn lod sig døbe med Johannes' dåb. Så at den Gud, de havde frygtet, gik ind under deres dåb som et tegn på, at de intet mere havde at frygte. Sådan at Guds rige nu var åbent for alle og enhver. Så derfor gav Johannes Døberens dåb ikke længere mening. Gud havde totalt ændret dåbens indhold. Fra at være menneskers frygtsomme og angstfyldte griber ud efter Gud, så er dåben nu stedet, hvor Gud finder og griber os. Ja, dåben er stedet, hvor du og jeg hører, at Gud blev en af os, og at vi derfor er af hans. Og tro – ja det er at tro det. Tro er at acceptere, at du er accepteret af

Gud.

Jamen, vil nogen nu sige, hvorfor skulle vi dog overhovedet lægge noget afgørende i det? Det kræver nemlig, at Gud for det første er noget, vi spørger efter. Hvis ikke Gud er en magt, vi på forhånd er involveret med som en gåde, en erfaring, som genstand for vores taknemmelighed, glæde, tvivl, frygt eller uforstand, hvordan skulle dåben så nogensinde blive en afgørende – den altafgørende begivenhed i vores liv?

Det spørgsmål er ikke nyt. Aarhusteologen K.E. Løgstrup fortæller et sted om en samtale, han engang for mange år siden overhørte i en bus på en sjællandsk landevej. Oppe foran sad en kone og talte med chaufføren om vind og vejr. På et tidspunkt kører de forbi en landsbykirke, og konen siger lettere henkastet til chaufføren: ”Ja nu er det forbi, det er der jo ingen, der tror på mere”. Og fortsætter Løgstrup, konen har jo ikke haft ret: der er stadig folk, der finder vej til kirken. Men konen har ret, for så vidt som der i vores tid er en mere flygtig og ikke så tydelig forbindelse mellem den forståelse af virkeligheden, som vores moderne kultur lægger ind i os, og så den forståelse af virkeligheden, som evangeliet forudsætter og

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

knytter til ved.

Eller for nu at sige det sådan: Engang betød selve det at være menneske, at man på alle måder var udleveret til Gud og ikke kunne slippe ud af det forhold. Og derfor var det helt afgørende spørgsmål for hvert eneste menneske, hvordan man så var stillet i forhold til Gud. Sådan som det var for Johannes Døberen. Men senere gled Gud længere og længere ud af kulturens selvforståelse. Menneske var nu ikke noget, man var, fordi man vidste sig henvist på Gud og udleveret til ham. Det at være menneske blev og er stadig at skulle og kunne skabe sit eget liv. At være udleveret til sig selv og leve af sine egne muligheder.

Men nu forudsætter evangeliet, at vores virkelighed er bestemt af Gud. Og vi behøver ikke – lykkeligvis - at forudsætte, at Gud tager vores besværligheder med at få ham passet ind i vores livsforståelse lige så alvorligt, som vi gør. Jeg mener: vi sidder jo da her i dag Og hvorfor skulle vi dog det, hvis ikke der er en grund til det? Måske af en anden grund end deres, som gik forud for os. Men af en grund lige så god som deres.

For der er god grund til at sidde her! En såre menneskelig grund endda – som aldrig er mere tydelig end netop i forbindelse med dåben. Der står en far og mor med deres nyfødte i hænderne og erfarer for første gang for alvor, hvad det vil sige, at livet er noget, vi har fået. Mere tydeligt end ellers oplever vi just der, at livet ikke er vores opfindelse og ikke vores fortjeneste. Det kommer derimod og gør sig gældende hos os med et krav om at blive taget vare på. Og det skal vi så. Og det gør vi så: glade og over-

rumplede. Men også med en stadig og voksende erkendelse af, at vi ikke magter det, vi skal. Vi skal tage vare på det nye liv, men mere end en gang opdager vi, hvor forkert vi greb det an. Og under det hele går det i sin gru op for os, at vi ikke kan beskytte vores børn mod lidelsen og tilintetgørelsen. Hvor gerne vi end ville.

Og dér er vi så fanget! For vi kan ikke lade vores børn vokse op med døden som det eneste sikre i verden. Vi kan netop ikke sige til dem, at de skal skynde sig at leve så intenst som muligt, inden døden kommer. For så svider vi deres liv af med meningsløshed. Derfor må vi i vores kærlighed til vore børn insistere på en godhed og en kærlighed, der rækker ud over vores, hvis vores kærlighed skal have nogen magt nu og her. Derfor må vi netop som voksne og for vores ansvarligheds og glædes skyld række ud efter den almagt, som alene kan bistå vores afmagt.

Alt det, jeg her har sagt, er en erfaring af, hvem og hvad Gud er. Den dybe oplevelse, vi har af vores liv: det er at være involveret med Gud. Og derfor står vi med døbefonten med vores børn; for at takke Gud for den gave og velsignelse, som vores børn er; for i ydmyghed at bøje os for Guds strenghed, der giver os et sådant uafrysteligt og stort ansvar, og for i klar erkendelse af vores egen afmagt og kærlighed, der er stærkere end døden. I det øjeblik stoler vi mere på, hvad dåben forkynder os, end vi stoler på os selv. Da accepterer vi, at vi er accepterede, fordi vores erfaring gør det nødvendigt at tro det. For overhovedet at kunne være til.

Og som det forholder sig ved døbefonten,

sådan forholder det sig i alle forhold i vores tilværelse. Overalt møder vi Guds strenghed i form af de mange og forskellige former for ansvar, der er lagt i vores hænder. Samtidig erfarer vi i ansvaret også vores dybeste afmagt. Hvert eneste øjeblik erfarer vi, at uden en magt anderledes og større end vores, da magter vi intet – og da slet ikke vor afmagt. Derfor rækker vi i alt, hvad vi gør og i alt, hvad vi siger ud over os selv i et håb om, at der er mere at sige om os, end det vi magtede og ikke magtede.

Og da mødes også vi granvoksne af ordene ved døbefonten. Også til os lød det – og det gælder stadig: ”du er mit elskede barn, i dig har jeg fundet velbehag”.

Jo, han delte vort liv, og han delte vor død blev part i vor angst, i vor glæde og nød ja, han er af vore, og vi er af hans han under os del i sit kors og sin glans.

Vort liv det er ikke vort eget.
(Preben Thomsen)

Dit liv er ikke længere kun dit eget. Din død er heller ikke længere kun din. For du hører Gud til. Så vær du blot modig og fri.

Ja, Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således er det så også nu og i for al evighed.

Kjeld Slot Nielsen

Lektor på FUV og hjælpepræst i Gammel Rye

Salmer:

557, 450, 441, 192, 439, 473, 59